

Terug naar Tokio

“Als ‘ie het half miljoen haalt, brengen we hem terug naar Tokio.” Dat was het plan dat Dirk Jan Roeleven en Hester van der Vliet hadden met hun Subaru Forester. Het bleek geen loze belofte, want uiteindelijk gingen ze. “Jammer alleen dat ze in Tokio geen idee hadden wat ze met een ouwe Forester moesten.”

Tekst: Perry Snijders en
fotografie: Jacco van de Kuilen

Het is juni 2017. We staan op een wat troosteloos parkeerplaatsje in Aalsmeer, voor de plaatselijke Subaru-dealer. Bepakt en bezakt staan Dirk Jan Roeleven en Hester van der Vliet met hun Subaru Forester op een soort podium, vanwaar ze vertrekken — uitgezwaard door vrienden en familie. Ze werken allebei voor de televisie — hij als documentairmaker, zij als producer bij BNNVARA. Maar over deze reis komt een boek, dat staat op voorhand vast.

Roeleven vertelt goedgeluimd over de aanstaande trip. “We weten niet precies hoe ver we zullen rijden, maar de route die we in gedachten hebben is ongeveer 22.000 kilometer lang. De route staat niet helemaal vast, maar ons criterium is dat we nieuwe plekken willen zien. Plaatsen waar we al geweest zijn, zoals Berlijn en Moskou, slaan we over. Maar Kaliningrad, Sint Petersburg en Kazachstan willen we bezoeken.” Het is een tocht naar het onbekende, en de enige keer dat hij wat geagiteerd raakt, is als iemand de trip jaloersmakend noemt. “Eigenlijk vind ik dat niet zo’n leuke reactie, ik hoop dat we mensen inspireren in plaats van ze jaloers te maken.” Studio Sport-presentator Tom Egbers staat niet te trappelen. “Het is bepaald niet zo dat ik nu mijn koffers ga pakken en ook met de auto naar Tokio ga, maar ik vind het fantastisch dat Dirk Jan en Hester dat wél doen. Zelf trok ik toen ik 17 was door Amerika, met het boek *On the road* van Jack Kerouac in mijn hand. Maar dat is een heel andere fase, een andere leeftijd. Maar dat gevoel van iets groots gaan doen, dat inspireert me wel.” Studio Sport-presentatrice Dione de Graaff vult aan: “Tom bedoelt eigenlijk te zeggen dat hij nooit zo’n afstand met een auto zal rijden. Ik ga weleens met de auto naar Spanje, echt naar Zuid-Spanje, en dan hoor ik hem al zuchten. Dat zou hij al nooit doen. Maar ik vind dat gevoel van onderweg zijn heerlijk, al vind ik de trip van Dirk Jan en Hester nog wel even iets anders dan een rit naar Zuid-Spanje.”

KOELVLOEISTOF

Dat was toen. Inmiddels is de reis achter de rug, het boek is net verschenen. Reden genoeg om opnieuw af te spreken, want natuurlijk zijn we benieuwd hoe de reis was — en waarom je überhaupt je oude Subaru naar Tokio terug zou willen brengen. Maar allereerst is er de vraag waarom je een halfjaar in een auto zou willen zitten als je geen hardcore autoliefhebber bent. Hester van der Vliet: “We zijn misschien geen grote autoliefhebbers, maar toch wel een beetje. Alleen hebben we het niet als hobby, we kunnen ook helemaal niet sleutelen. Eigenlijk is het vooral het verhaal van Dirk, die wilde de auto naar Japan brengen als er een half miljoen kilometer

op de teller stond.” Roeleven vult aan: “Ik heb datzelfde. Er zijn allerlei auto’s die ik best zou willen hebben, maar dan om hoe ze eruitzien, om het gevoel dat ze je geven. Maar sleutelen kan ik niet. Ik rijd al vanaf 1993 in een Citroën DS, en bij de garage ben ik beroemd als de man die koelvloeistof in de LHM-tank wist te gooien. Ik zal je besparen hoeveel tijd en geld het heeft gekost om dat te herstellen. Ik merkte het pas toen ik remde en hij helemaal niet pakte. Toen ging ik maar eens naar de garage om te zeggen dat de remmen een beetje raar deden. Dat illustreert denk ik wel hoeveel ik van auto’s weet.” In de wereld van Roeleven is het volkomen logisch om naast een Citroën DS ook een Subaru Forester te hebben. “Naar een mooie auto hoefde ik niet op zoek, want de mooiste auto van de wereld heb ik al. Dat is de DS. Wat moet je dan? De op een na mooiste auto erbij kopen? Dat slaat ook nergens op. Eerlijk gezegd vond ik de Forester oerlelijk toen ik hem kocht, maar dat leek me een mooi evenwicht: de mooiste auto ter wereld én de lelijkste. Veel keus had ik ook niet,

want ik wilde per se een Subaru. Dat kwam aan de orde toen we een weekendhuisje in het noorden van Frankrijk hadden gekocht. Met mijn DS op en neer werd natuurlijk niks. In de eerste plaats konden we dan veel te weinig meenemen, in de tweede plaats dacht ik niet dat de DS al die kilometers zou overleven. Er moest dus een andere auto komen, een extra auto.” “We hadden goede ervaringen met een Subaru. Sterker nog, ik had nog nooit van mijn leven zo’n goede auto gereden. Dat is een verhaal op zich. We gingen een keer naar Canada, waar we bij de firma Rent a Wreck een auto hadden gehuurd. In Toronto was het, we hadden een Bonneville — en een wrak was het inderdaad, daar was echt niets teveel mee gezegd. Er brandden allerlei lampjes, ik was er nog een keer mee terug geweest naar die gast. Daar moet je je niks van aantrekken, dat hoort zo, vertelde hij me. Dus we reden toch maar door. Toen we aankwamen op de plek van bestemming, zette Hester de auto in z’n vrij, niet in P, maar wel op de handrem. We stapten uit, Hester gooide de deur dicht, en

daar begon onze auto te rollen. Heel langzaam, maar ook heel zeker. Hester probeerde er nog in te springen, maar dat ging mis. Dus wij waren daar, tien seconden aangekomen, en we konden alleen nog kijken hoe onze auto naar beneden denderde, richting de openbare weg, om op een rots tot stilstand kwam. We zouden even op de koffie gaan bij de mensen waar we waren, maar uiteindelijk moesten we er drie dagen blijven. Dat zijn vrienden voor het leven. Na die drie dagen kwam onze vervangende auto, maar in de tussentijd mochten we hun Subaru gebruiken. Vanaf dat moment wist ik: als ik ooit een andere auto nodig heb, dan wordt het een Subaru.”

FLAPOREN

Toen Roeleven en Van der Vliet de Forester kochten, was hij niet nieuw. Integendeel, hij had al een zwaar leven achter zich bij de KLPD. “We kochten hem in 2007 voor vijfduizend euro, van een man die ook Dirk Jan heet. Ik vond het eerst een ongelooflijk lelijke auto. De DS was echt mijn auto, terwijl de Forester een ding was om

van A naar B te gaan. In de loop van de tijd ben ik toch wel van die auto gaan houden. Als je een kind met flaporen krijgt, gaat het waarschijnlijk niet zo. Dan denk je eerst: ‘Oh nee, flaporen’, maar uiteindelijk vind je die flaporen misschien wel het leukste deel van het kind. Omdat we van de Forester gingen houden, ontstonden er allerlei wilde plannen, met uiteindelijk het plan om hem terug te rijden naar de fabriek als er een half miljoen kilometer op zou staan. Het was nog spannend of ‘ie dat zou halen, want bij 480 duizend kilometer ging er iets kapot aan de motor.” Van der Vliet: “Dat heeft het boek allemaal niet gehaald, maar het was heel eng. Hij ontplofte echt, een enorme knal. De ANWB kwam om hem te maken, maar ‘s avonds gebeurde het nóg een keer. Eén kilometer van huis, helemaal volgepakt om een weekendje naar Frankrijk te gaan, stonden we tot half twee ‘s nachts te wachten op de Wegenwacht. We hadden toen het plan al om naar Tokio te gaan, maar bij onze vaste garage zeiden ze: ‘Jongens, stop er maar mee, dit wordt niks meer.’ Maar Dirk zei meteen: ‘No fuc-

king way’. Daar was ik het wel mee eens, want we wilden echt die reis maken.” De oplossing diende zich aan in de vorm van de importeur. Roeleven: “Toen gebeurde er echt iets moois, want drie mensen bij Subaru ontfermden zich over onze reis — en daarmee over onze droom. Zonder Jeroen Smit, Jaap Stekelenburg en Andra Vlaardingerbroek was het niet gelukt. We hebben de auto opgehaald bij onze vaste garage, waar hij stond. Vanaf dat industrieterrein in Amsterdam hebben we hem naar Aalsmeer gesleept. Het illustreert alles over hoe wij met auto’s omgaan, want normaal gesproken laat je zo’n auto misschien met een auto-ambulance van Westpoort naar Aalsmeer brengen. Nee hoor, ik ben nog van de generatie: auto’s sleep je. Maar dat zie je bijna niet meer op straat. Die kerel van die garage stond het ook een beetje hoofdschuddend te bekijken, zo van: wat gaan die nou doen op zaterdagmiddag? Toen onze sleepkabel knapte, die die naam trouwens nauwelijks verdiende, hebben we onderweg een betere geleend. Toen we verder reden, vergat Hester de Subaru weer op

De laatste reis van de Boswachter

Het boek 'De laatste reis van de Boswachter' van Dirk Jan Roeleven en Hester van der Vliet ligt nu in de boekhandel. De paperback (ISBN 9789492928290) kost € 22,99.

contact te zetten, dus die schoot in het stuurslot. Dat was geen punt toen we op een kaarsrechte weg naast de trekvaart zaten, maar bij de eerste bocht werd het dat natuurlijk wel. Ik merkte het pas toen ik die enorme klap in mijn auto voelde, want dat touw werd natuurlijk ineens aange-trokken. Toen we aankwamen in Aalsmeer zei Jeroen Smit: 'Als je dit samen hebt overleefd, dit sleepavontuur, dan kom je ook wel in Tokio'. Dat dachten we zelf ook wel een beetje."

BLOKLETTERS

De invloed van Smit was groter dan hij zelf misschien kon vermoeden. Van der Vliet: "We zeiden tegen Jeroen: als jij hem weer kan maken, dan doen we het, dan gaan we naar Japan. En dat vond 'ie zo ongelooflijk te gek, dat hij er samen Jaap, alles voor heeft gedaan om die auto helemaal op te knappen. Dat zorgde ervoor dat ik het aandurfde. Want anders was ik niet gegaan. Hij vertelde wat er mis was met de auto, maar voor ons was dat abracadabra." Roeleven: "Jeroen had het over bougies en helicoils, maar

wij hadden geen idee. Zijn meest legendarische woorden sprak hij toen ik hem voor de allereerste keer aan de lijn had. Ik had geen idee wie ik aan de lijn zou krijgen, ik had het telefoonnummer ook maar gekregen. Nou, daar zat ik, aan de telefoon met iemand die in blokletters sprak, te praten over dingen waar ik niets van wist. 'WE WILLEN NATUURLIJK NIET DAT JE IN SPANJE AL STILSTAAT', zei hij. Er is denk ik nog nooit iemand via Spanje naar Tokio gereden, maar ik kreeg er toch weer vertrouwen in."

De voorbereidingen waren goed, want onderweg hoefde er nagenoeg niets aan de Forester te gebeuren. Hij haalde het min of meer probleemloos. Van der Vliet: "Onze grootste zorg was eigenlijk niet de auto, maar welke route we zouden nemen. Zouden we wel of niet door Mongolië? Uiteindelijk deden we dat wel, en we hebben er geen seconde spijt van gehad. Misschien was het wel het beste deel van de reis." Roeleven gaat er direct overheen: "Ik wilde altijd al een keer naar Japan, maar het is fantastisch om het met je eigen auto te doen. Wekenlang in Japan rijden met je eigen auto, wie doet dat nou? En je ziet zóveel meer van het land als je met een auto doorheen rijdt!"

MUSEUM

Een playlist in het boek maakt duidelijk dat er veel muziek is geluisterd onderweg. Maar de twee spraken ook over hun kinderloosheid. "Ik snap dat je dat een ongemakkelijk gespreksonderwerp vindt," zegt Roeleven. "Dat vindt namelijk iederéén. Mijn eigen zusjes zeiden na het lezen van het boek dat ze nooit hebben geweten dat het zo'n thema was. Die verontschuldigen zich bijna dat ze er zo weinig aandacht voor hadden toen. Maar het is ook logisch. Als iemand een kind heeft, dan heb je altijd een aanleiding om het erover te hebben — het kind staat immers voor je neus. Maar wanneer begin je over een kind dat er niet is? Toch wilde ik het in het boek verwerken, omdat het ook een groot onderdeel van de reis was. Eerder schreef ik een boek over een fietstocht, dat eigenlijk over de dood van mijn vader ging. Dit boek gaat over onze tocht naar Japan, maar ook over onze ongewilde kinderloosheid. Misschien helpt het anderen om het er makkelijker over te hebben, om meer oog te hebben voor zulk verdriet. Maar het leek me ook oersaai om alleen een reisverslag te maken met: hier gingen we linksaf en daar gingen we rechtsaf." Van der Vliet vult aan: "Tijdens de reis was het misschien wel meer een thema voor Dirk Jan dan voor mij. Maar natuurlijk had ik ook graag kinderen willen hebben. Ik heb het toen misschien wat eerder afgesloten, ik dacht: dan hebben we het wel leuk met elkáár." In Japan wordt het thema afgesloten. Roeleven:

“Ik had een doos met allemaal herinneringen aan die tijd, knipsels, artikelen, van alles. Doos 13 noemde ik die. We gingen naar Japan om de Forester weg te brengen, maar ik heb daar afscheid genomen van die doos.” De Forester, die in Japan zou achterblijven, kwam juist wél terug naar Nederland. Roeleven: “We gingen naar de Subaru-fabriek, waar we werden overladen met beleefdheid. Wij dachten: misschien kunnen ze onze Forester begraven in de tuin of zo. Dat werd op de allerbeleefdste manier geweigerd. ‘Nee nee, te veel, te groot, zo’n cadeau kunnen we niet aannemen, deze auto hóórt in Nederland’. En dus ging onze Forester, de Boswachter, tussen alle nieuwe Subaru’s terug op de boot naar Nederland. Hij heeft in de showroom gestaan bij Subaru Aalsmeer. We wisten niet zo goed wat we ermee moesten, maar toen we hem voor de promotie van het boek weer wakker kusten, hoefde er bijna niets aan te gebeuren. Een nieuwe accu en een wiellager, dat was alles. Ik heb eigenlijk wel zin om er nog meer reizen mee te maken. India, Amerika, Afrika — er zijn zoveel reizen die ik nog zou willen maken. Ik wil wel door naar het miljoen. Daarna verdient hij een mooie plaats in een museum. Zou het wat zijn voor het Louwman Museum, denk je?” 🍀

